

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 54 KWUS⁽¹⁾ w związku z art. 50 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że zabronione jest już wszczęcie postępowania karnego w odniesieniu do tego samego czynu we wszystkich państwach będących stronami Układu między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach z dnia 14 czerwca 1985 r. (dorobek Schengen zgodnie z art. 1 ust. 2 decyzji Rady 1999/435/WE z dnia 20 maja 1999 r., Dz.U. 1999, L 239 z dnia 22 września 2000 r., s. 13, zwanego dalej „układem z Schengen”), jeżeli niemiecka prokuratura zawiesi wszczęte postępowanie karne po spełnieniu przez oskarżonego określonych warunków, a w szczególności po uiszczeniu określonej kwoty pieniędzy ustalonej przez prokuraturę?
- 2) Czy z art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zmienionego w dniu 7 czerwca 2016 r., Dz.U. 2016, C 202 s. 1, 47, zwanego dalej „TFUE”) wynika, że zakazuje się państwom członkowskim zwracania się do państw trzecich w ramach Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol – z wnioskiem o aresztowanie, jeżeli osoba, wobec której skierowany jest wniosek o aresztowanie, jest obywatelem Unii Europejskiej, a państwo członkowskie, którego obywatelstwo osoba ta posiada, zgłosiło obawy co do zgodności wniosku o aresztowanie z zasadą *ne bis in idem* owej międzynarodowej organizacji, a tym samym również innym państwom członkowskim?
- 3) Czy art. 21 ust. 1 TFUE wyklucza już choćby wszczęcie postępowania karnego i tymczasowe aresztowanie w państwach członkowskich, których dana osoba nie jest obywatelem, jeżeli jest to sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*?
- 4) Czy art. 4 ust. 1 lit. a) oraz art. 8 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/680 w związku z art. 54 KWUS oraz art. 50 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane do wydania przepisów, które zagwarantują, że w przypadku procedury prowadzącej do zastosowania zasady *ne bis in idem* we wszystkich państwach będących stronami układu z Schengen dalsze przetwarzanie czerwonych alertów Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol – które powinny prowadzić do dalszego postępowania karnego, jest zabronione?
- 5) Czy organizacja międzynarodowa taka jak Międzynarodowa Organizacja Policji Kryminalnej – Interpol – dysponuje określonym poziomem ochrony danych, jeżeli nie została wydana decyzja stwierdzająca odpowiedni poziom ochrony danych zgodnie z art. 36 dyrektywy (UE) 2016/680 i/lub nie istnieją odpowiednie zabezpieczenia na mocy art. 37 dyrektywy (UE) 2016/680?
- 6) Czy państwa członkowskie mogą dalej przetwarzać dane, które zostały zamieszczone przez państwa trzecie w liście gończym („Red Notice”) Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol – tylko wtedy, gdy państwo trzecie zawnioskuje listem gończym o aresztowanie i ekstradycję oraz złoży wniosek o aresztowanie, który nie narusza prawa europejskiego, w szczególności zasady *ne bis in idem*?

⁽¹⁾ Konwencja wykonawcza do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. 2000, L 239, s. 19).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per il Lazio (Włochy) w dniu 3 lipca 2019 r. – Go Sun Srl, Malby Energy 4 Srl/Ministero dello Sviluppo Economico i in.

(Sprawa C-512/19)

(2019/C 357/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Go Sun Srl, Malby Energy 4 Srl

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico i in.

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, takiego jak ten, o którym mowa w art. 26 ust. 2 i 3 decreto-legge (dekretu z mocą ustawy) nr 91/2014, w brzmieniu nadanym ustawą nr 116/2014, który w znaczący sposób ogranicza lub opóźnia wypłatę zachęt przyznanych już z mocy prawa i określonych na podstawie specjalnych umów zawartych przez producentów energii elektrycznej pochodzącej z konwersji fotowoltaicznej z Gestore dei servizi energetici s.p.a., spółką publiczną odpowiedzialną za to zadanie;

w szczególności, czy taki przepis krajowy jest zgodny z ogólnymi zasadami prawa Unii Europejskiej: zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadą pewności prawa, zasadą lojalnej współpracy i zasadą skuteczności; z art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; z dyrektywą 2009/28/WE⁽¹⁾ i przewidzianym tam uregulowaniem systemów wsparcia; z art. 216 ust. 2 TFUE, w szczególności w związku z Traktatem w sprawie Europejskiej Karty Energetycznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.Ú. 2009, L 140, s. 16).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2019 r. w sprawach połączonych T-516/16 i T-536/16, Alvarez y Bejarano i in./Komisja, wniesione w dniu 8 lipca 2019 r. przez Marię Alvarez y Bejarano i in.

(Sprawa C-517/19 P)

(2019/C 357/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Maria Alvarez y Bejarano, Ana-Maria Enescu, Lucian Micu, Angelica Livia Salanta, Svetla Shulga, Soldimar Urena de Poznanski, Angela Vakalis, Luz Anamaria Chu, Marli Bertolete, Maria Castro Capcha, Hassan Orfe El, Evelyne Vandevoorde (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, T. Martin)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzyznawaniu skarżącym począwszy od 2014 r. jakichkolwiek dni czasu podróży ani zwrotu kosztów corocznej podróży;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok zawiera kilka błędów co do prawa.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo w pkt 67 i 75 wyroku, ograniczając zakres kontroli sądowej, do której przeprowadzenia jest zobowiązany, do „oczywistych” wypadków.